

PIO ATYA

1887 máj. 25 — 1968 szept. 23

A karizmás stigmatizált
szerény olasz kapucinus
világszenzáció lett —
mások tették azzá
akarata ellenére.

Az ő igazi nagysága
mélységes imaélete
misztikus élményei
Isten- és emberszeretete
vagyis életszentsége.

PIO ATYA

Irta:

Ferdinand Ritzel

O. F. M.

PRUGG VERLAG
EISENSTADT 1973

Az eredeti német cím:
P. Pio — mit Christus Opferpriester und Opfer
Drittordensverlag Altötting

Rendi és egyházmegyei engedéllyel.
Mit Druckerlaubnis des Erzbischöflichen Ordinariates
Wien vom 1. Juni 1973, Zl. 2139/73

Rendelési cím: P. Radnai Tibor,
A - 1010 Wien, Tegetthoffstraße 2

Druck und Verlag: Prugg Verlag - Eisenstädter
Graphische GmbH, 7000 Eisenstadt, Haydng. 10

ELŐSZÓ

1968. szept. 23-án költözött el Pio atya az élők sorából. Ő volt az első stigmatizált áldozópap. 50 évig viselte a szent sebeket testén láthatóan. Amint a középkorban szerzetalapító szent Atyja, Assiszi Sz. Ferenc, Krisztus másaként jelent meg, úgy hirdette a megfeszített Krisztust korunknak Pio atya is.

Szent Péterhez hasonlóan ő is emberhalászatra kapott meghívást. Sok, és feltűnően „nagy hal” került hálójába. Pio atya rendkívüli képességgel megáldott gyóntató és lelkiatya volt. Korunk egyrészt csodaváró, igényli a csodát, hogy az emberiség gyenge hitét megszilárdítsa, másrészt értelmiségi rétege arra törekszik, hogy még a csoda lehetőségét is tagadja. Pio atya naponta új probléma elé állította az embereket. Sok rendkívüli jel és csoda történt vele kapcsolatban. Felvilágosult és vérszegényhitű korunk elutasítja a kérő ima erejét és Isten mindenhatóságát.

Urunk földi életének legmagasztosabb pillanatában rendelte a szeretet Szentségét, mint önzetlen önfeláldozásának, kereszthalálának előrevételezését. Pio atyánál, mint a megfeszített Krisztus élő képmásánál sem volt máskép. A szentmiseáldozat volt napi tevékenységének középpontja. Minden szentmisé-

ben titokzatosan átélte Urunk szenvedését és halálát. Amint Krisztus életáldozatának bemutatásánál egy a pap és az áldozat, ugyanugy Pio atya életének és tevékenységének legfőbb indítéka, hogy Krisztussal pappá és áldozattá válják sokakért: minden emberért.

San Giovanni Rotondo-ról beszélnek az egész világon

Foggia-ból autóbusszal egy óra alatt juthatunk el San Giovanni Rotondo-ba. Ki tudott azelőtt az Appennini félszigeten, sőt széles a világon erről a Monte Nero és a Monte Calvo között, a Gargano hegység két hegyhátán elterülő kis városról? Tavasszal virágzó mandulafák borítják, télen pedig az északi szél tépázza.

Történelme nem érdekes. Valamikor a normannok, majd II. Frigyes császár, a 15. században pedig egy albán fejedelem birtoka volt.

Pio atya nélkül e város 20 ezer kisparasztjával és kisiparosával sose került volna a világ érdeklődési körébe. Csak miatta vált ismertté, híressé.

Isten szolgájának jelenléte és az egész világra kiterjedő karizmatikus tevékenysége folytán, a várostól félórányira lévő „Kegyelmek Anyjának” kegyhelye is újra felvirágzott. Egy régi felirat szerint 1609-ben ismét helyreállították a kis kegytemplomot.

A kegykép a Gyermekeit tápláló Szüzanyát ábrázolja. A Kis Jézus természetesen hajol Anyja keblére. 1959-ben Tedeschini biboros koronával ékesítette fel a kegyképet. Ki gondolt volna erre is évtizedekkel ezelőtt? Csak kevesen jártak a kegyhelyre vezető, köves, vizmosásos, gyakran piszkos

úton. Ma a kegytemplom és a kolostor körül egész kis város létesült. Jó utat építettek. Szép, tágas parkolóhely is készült. A nagy, Olaszország legkorszerűbben felszerelt kórháza teljesen megváltoztatta a kolostor környékének képét. Ez az ezerágyas kórház maradandó, beszédes bizonyítéka Pio atya szeretetének szenvedő embertársai iránt. A kórház neve: Casa Sollievo della sofferenza — Enyhülést Szolgáló Otthon.” Stilusos feljárói, parkjai, szökőkútjai megnyugtatóják a szemet. A palotaszerű márvány épülettömb messze fehérlik a Gargano hegyvidéken.

A régi templom mellett új, hatalmas, márvánnyal díszített templomot emeltek a Szűzanya tiszteletére. A főoltár felett a „Kegyelem Anyjának” mozaik képe díszlik. Az ősi templomot oldalkápolnának használják. Ennek a templomnak a sekrestyéjében gyóntatta Pio atya a férfiakat. Alázatosan térdeltek le a gyóntatószékben ülő még alázatosabb kapucinus atya előtt. A nőket a templomban gyóntatta. Bal oldalon a fal mellett állt a gyóntatószék. Vas-korlát védte a sokszor viharos tolongástól.

Személyesen tapasztaltuk, hogy valóban nemzetközi forgalom volt Pio atyánál. Nemcsak svájciak, osztrákok, elzásziak voltak itt, de jöttek papok Irországból és Észak-Amerikából hivekkel. Találkoztunk misszionáriusokkal Peruból, Dél-Amerikából és a távoli Indonéziából. Láttunk itt római mon-

signorikat, papokat és szerzeteseket Pio atya lelki-
gyermekai sorából.

Jöttek Pio atyához minden társadalmi rétegből:
írástudatlanok és tudósok, munkások és munka-
adók, parasztlányok és hercegnők, kereskedők és
ujságírók, hívők és kételkedők, valóban jámborok
és bigott betsvesztetek is. Mindenkit egyenlő szere-
tettel fogadott. Isten akaratából természetesen né-
melyeknek meg kellett villogtatnia az isteni igaz-
ságszolgáltatás villámain is, hogy előkészítse Isten
irgalmas szeretetének útját.

Új keresztútat is állítottak itt fel, hogy a zarán-
dokokat szenvedésükkel és nyomorúságukkal a
Fájdalmak Férfijához vezessék, mert fájdalomainkat
ő hordozta, bűneink terhét ő viselte.

San Giovanni Rotondo-ban még több tervvel foglal-
koznak: öregek otthona, papi otthon, intézet a szer-
zetes jelölteknek és mint Lourdes-ban és Fatimában,
csendes magány az imára és elmélyedésre. Ha Isten
is úgy akarja, mindez elkészül. Amit Isten kiválasz-
tottjának szívében véghezvitt, az külsőleg is mindig
meghozza gyümölcsét.

**Ki volt ez az Isten szolgálója, hogy ennyien zarán-
dokoltak hozzá az egész világról?**

Hogyan került San Giovanni Rotondo-ba és mit
csinált ott? Hogy megértsük lelki alkatát és külde-

tését, megkíséreljük, hogy röviden vázoljuk életét, felfelé ivelő misztikus pályáját, és az egész világra kiterjedő karizmatikus tevékenységét.

1887. máj. 25-én született a dél-olaszországi Pietrelcinában. Szülőháza szegényes és kicsi volt. A betlehemi szegénységre emlékeztetett. Szűk utcájuk a város és a környező völgyek fölé emelkedő vár közelében volt. A következő napon megkeresztelték és a Ferenc nevet adták neki. Az első stigmatizáltat, Assiszi Sz. Ferencet kapta védőül és példaképül.

Atyja, Orazio Forgione kisparaszt volt. Szorgalmasan dolgozott, hogy övéiről gondoskodjék. De hiába, mert a kereset nem volt elég. Ezért kétszer kivándorolt Amerikába, hogy többet kereshessen. 1898-ban megtakarított pénzén még másik házat is vásárolt. Anyja, Maria Giuseppina De Nunzio, derék, okos asszony volt. A kis Ferenc gyengéden ragaszkodott hozzá. Anyja pedig örült kislfia gyermek-i ártatlanságának és koránérő jámborságának.

Ferencen kívül még négy gyermekük volt: Mihály és három leány. Az egyik leány Rómában belépett a brigittinák közé apácának. Testvéréhez hasonlóan a Pia nevet választotta.

Ferenc más volt, mint a többi gyermek. Nem szívesen elegyedett társai gyerekes játékába. Neki az

isteni világszínpadon főszerepet kellett betöltenie, és óriási küldetést vállalnia: szentté kellett lennie, hogy sokakat vezessen az életszentségre. Bensejében erről hallott már 11 éves korában. Gyermek- és ifjú-korában rendkívül tartózkodó és szükszavú volt. Féltve őrizte titkát és finom érzéssel leplezte. Ezért mondta később, hogy fiatalkorában „sótalan makaróni” volt.

Se atyja, se anyja nem tudott írni, olvasni. Akkor Olaszországban még nem volt általános iskolakötelezettség. Ferenc többre vitte. Minden helybeli tanulási lehetőséget kihasználhatott. Először egyszerű parasztnál tanulta meg az írás és olvasás alapismerteteit. Majd Don Domé, egy elbukott pap iskolájába járt. A serdülőkor válságos idején pedig a szabadgondolkodó Caccavo iskoláját látogatta. Helyben nem volt több tanulási lehetőség. Két utóbbi mesterénél sokat szenvedett. Imádkozott és vezekelt értük. A bukott pap volt első hódítása Isten számára. Az isteni gondviselés úgy intézte, hogy ő állhatott a pap halálos ágyánál.

1903. jan. 6-án, alig 16 éves korában Morcone-ban felvették a Kapucinus Rendbe. Két héttel később megkezdte a próbaévet. Ekkor kapta a Fra Pio nevet. Sirva bucsuzott az otthontól. Anyja megfogta a kezét és halkán sugta neki: „Fiam, szívem meghasad. De ne törődj vele. Kövesd hivatásodat. Az Úr tygjen szentté!”

„Alakíts belőlem aranykelyhet Szent Véred részére”.

Úton az oltár felé

A próbaév nehéz és kemény esztendő volt. De Fra Pio kitartott. Senkinek nem volt kifogása ellene. Kezdetől fogva az áldozat és az engesztelés gondolata vezette őt a lelkiélet útján. Tehát ne lepődjék meg senki, hogy sok-sok akadály tornyosodott előtte a papsághoz és a oltárhoz vezető úton.

Miután a próbaévet szerencsésen befejezte, S. Elia a Pianisi-ben és San Marco la Catola-ban bölcseletet tanult. Olaszországban a bölcselet már a gimnázium tananyaga. San Marco la Catola-ból Montefusco-ba és Sampobasso-ba ment. Majd Serracapriola-ban P. Augustino da San Marco in Lamis irányításával megkezdte hittudományi tanulmányait. P. Augustino volt lelkiatyja is. Fra Pio a hittudományi főiskolán nemcsak hitismereteket szerzett, hanem imádkozva is behatolt az örök igazságokba. Egészségileg azonban nem bírta a tanulást. Tüdejével gyengélkedett. Tbc-re gondoltak. Jobbat nem tehettek, hazaküldték édesanyjához, hogy erősödjék. Ez 1907-ben történt. 1908-ban egészségesen jelentkezett előljáróinál, hogy folytassa tanulmányait. De hamarosan még nagyobb baj következett. Benedek tartományfőnök atya orvosi szakvizsgálatra Cardarelli professzorhoz Nápolyba küldte őt. A professzor mindössze 40 napot jósolt neki az élet-

ből. Fra Pio azonban túlélte a 40 napot, sőt még a 40 esztendő is. Nehogy kolostoron kívül kelljen meghalnia, a legközelebbi kolostorba, Venafroba küldték. Istennek azonban más szándéka volt vele. Rajta tartotta tisztogató kezét. Mint minden kiválasztottját, őt is a sötétségen keresztül vezette a világosságra és keresztjét hordozva a Kálvária magaslatára. A kereszt tövében kellett tanyát ütnie, és a megfeszített Jézushoz hasonulnia. Mert anyja kebeléről hívta az Ur, hogy a kereszt kegyelmét bőségesen osztogassa. Ismét hazaküldték őt. Ott-hon Don Salvatore Panullo, Fra Pio nagybátyja volt a plebános. Mivel tanulmányaival nem akart elmaradni, nagybátyja irányításával betegen is tanult. Teljesen Istenre bízta sorsát. Engedélyt kért a felszentelésre, ezt meg is kapta. 1910. aug. 10-én édesanyja jelenlétében a benevento-i székesegyházban pappá szentelték. Ekkor lett Fra Pioból Pio atya. A szentelést követő napon Pietrelcina-ban csendes szentmisét mondott. Majd a következő vasárnapon mutatta be ünnepélyesen első szentmise áldozatát a St. Maria degli Angeli templomban. Az ujmisén nagybátyja szónokolt. Egész Pietrelcina vele ünnepele. Minden szabályosan folyt le. Csupán ujmisés képre nem jutott pénz. Hogy milyen gondolatok foglalkoztatták az ujmisést, megtudjuk ezüstmisés emlékképéről: „Jézusom, Áldozati Bárány, Szerelmem — az 1935-ből származó szentképen olvashatjuk — lelkesedésem lobogó tüzeiben magamból akarok oltárt alkotni keresztednek és aranykelyhet

szentséges Vérednek. Tégy engem égő áldozattá! Tégy engem második Jézussá távoli és jelenlévő lelkigyermekeimért.” Csak 1916-ban búcsúzott el véglegesen szülőfalujától. P. Augustino ment érte és kísérte a foggia-i kolostorba. Pio atya azonban kérte előljáróitól, hogy San Giovanni Rotondo-ba küldjék őt. Ide hívta őt az Ur, „hogymég többet szenvedjen.”

Pio atya már eljutott a papsághoz és az áldozati oltárhoz, de még nem ért fel a Kálvária ormára. A megfeszített Krisztus azonban egyre mélyebbre vonta be kiválasztottját áldozatába és áldozati mi-voltába. A titokzatos hasonulás az isteni Főpaphoz és az Áldozati Barányhoz páratlan crescendót hozott Pio atya életébe. Ez lett azután sokféle változatban életének a l a p e s z m é n y e :

Szeretet és szenvedés!

Mert Pio atya készségesen szenvedett. A fájdalmat kiváltságnak, az isteni Barányal egyesített szenvedést pedig a „legjobb résznek” tekintette. Semmi kincsért nem vált volna meg tőle. Mint minden Isten-szerető lélek, ő is a szenvedésben eszközt és lehetőséget ismert fel, hogy tisztábban, önzetlenebben válaszoljon Isten szeretetére, mint a vigasztalás és a lelki emelkedettség idején. Ezt igazolja néhány idézet lelkiatyjának írt leveleiből:

„Én csak köszönetet mondhatok Jézusnak, hogy erőt és bátorságot adott a sok-sok szenvedéshez.”
„Igaz, hogy szenvedek, de nagyon örülök neki, mert Jézussal szenvedni számomra nagyon nagy érték.”

„Végülis nagyon nyugodt vagyok mindig, amikor szenvedek. Ha pedig a szívemre hallgatnék, azt kérném Jézustól, hogy ajándékozza nekem minden ember szomorúságát.” És tovább folytatja: „Nem mondtam még Önnek, hogy Jézus azt kívánja tőlem, hogy vigasztalás nélkül szenvedjek? Nem azt kérte-e tőlem és nem azért választott-e ki engem, hogy áldozattá legyek számára?”

Bár Pio atya emberi természete nyögött és sóhajtozott a belső és külső szenvedés súlya alatt, mégis örült kiválasztottságának. Az Úr mint egy tükörben értésére adta, hogy egész életét szenvedés tölti ki és a szeretet vértanuja lesz.

A legnagyobb kegyelem a szenvedés kegyelme. Pio atya tudta, hogy a szenvedés kegyelmét úgy nyerheti el, ha Krisztussal végigjárja a megváltói szeretet útját. Az isteni Megváltó útja pedig az utolsó vacsora terméből a Golgota ormára vezetett. Jézus mindnyájunknak mondja: „Aki szereti életét, elveszti azt; aki gyűlöli életét ebben a világban, megőrzi azt az örök életre. Aki nekem kíván

szolgálni, engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is.” (Ján. 12,25.)

Nem mult el nap, hogy Pio atya ne újitotta volna meg készségét a szenvedés elfogadására és feláldozására. De volt idő, amikor lángolóbb lelkesedéssel és bensőségesebb odaadással végezte el ezt. Így 1912. aug. 12-én és 6 évvel később, 1918. úrnapján. Mindkét alkalommal Isten nagyon kegyesen válaszolt e felajánlásra. Isten a szeretet emésztő tüzével mutatta meg neki, hogy áldozatát elfogadta. Erről így számolt be lelkiatyjának:

„Halgassa meg, hogy mi történt velem az elmúlt pénteken. A templomban tartózkodtam, hogy hálaadásomat elvégezzem. Hirtelen úgy éreztem, hogy tüzes nyíl sebesítette meg szívemet. Úgy éreztem, hogy meghalok. Nem találok megfelelő kifejezést, hogy Önnel érzékeltessem e lángok rettenetességét. Úgy tűnt fel nekem, hogy láthatatlan erő teljesen lángba borított. De milyen lángba! . . . Ó milyen fenséges a szeretet áldozatává lenni.”

E szavak emlékezetünkbe idézik a szeretetnek azt a válaszát, amelyet 1895 Szentháromság vasárnapján Kis Sz. Teréz kapott életének felajánlására. Tüzes nyíl szúrta át őt is. E titokzatos esemény oly maradandó és mély élményt idézett elő benne, hogy attól fogva lelkiélete teljesen átalakult. Így számolt be erről nővérének és főnökasszonyának, Paulinának: „Ön ismeri a szeretet folyamát, vagy inkább a

kegyelem óceánját, amely közvetlen önátadásom után . . . lelkem elárasztotta. Ő ettől a naptól áthat és körülvesz a szeretet. Minden pillanatban megújít és megtisztít az irgalmas szeretet: a bűn semmiféle nyomát nem hagyja szívemben . . .”

Pio atya szerette és tisztelte Kis Sz. Terézt. Hasonló volt életútjuk. Pio atya egész világra kiterjedő karizmatikus tevékenységét kivéve.

Az isteni szeretet működése lelkében

Az isten iránti szeretet megtisztítja, egyesíti és egyre hasonlóbba teszi a lelket isteni Jegyeséhez. A misztikus élet útján a lélek inkább isteni hatásra, mint saját erejéből halad előre. Isten megvilágosítja az értelmet és a szeretet hatalmas benső indulatokkal fokozza a szeretet életét. A misztika beszél gyengéd érintésekről, hatalmas indításokról, a szeretet megsebesítéseiről, amik végül a szeretet sebeivé válnak. „Ó Élő Szeretetláng! Oly gyengéden sebesítesz meg lelkem mélyén”, — írja Keresztes Sz. János, a szeretet doktora Élő Szeretetláng című költeményének második versében.

„A szeretet már sokszor megsebesített” — számolt be Pio atya. A hosszadalmas betegségek, a félelmetes ördögi támadások külső hatása és a lélek sötét éjszakájának belső tisztító ereje lélek-hárfáját

oly érzékenyre hangolta, hogy a Szeretet Lelke Isten választottjainak új énekét csodálatosan játszhatta rajta. Sokszor elég volt, hogy lelke mélyén meghallja Isten egyetlen szavát. Lelke mélyén ez annyira hatott rá, hogy elragadtatásba emelte a szeretet. Gyakran akkor ragadta el Isten szeretete, amikor teljesen befelé fordult. „Anélkül, hogy tudnám honnan és hogyan, villám sebesít meg, tüzes nyíl szúr keresztül. Az így kapott sebet mintha villám ejtené testemen. Az ilyen sebet nem ott érzem, ahol általában a sebet érezni szoktuk, hanem lelkem legmélyén . . .” (1912. máj. 20, levél lelkiatyjához).

A szeretet sebe meggyógyítja a lelket. Így ír erről a misztikus egyházdoktor: „Minél mélyebben sebesül meg a szerető lélek, annál tökéletesebben gyógyul meg. A szeretet akkor gyógyít, ha a lélek teljesen elmerül a szeretet sebében. Így teljesen megsebesítetten, szinte merő sebbé váltan gyógyul meg a szeretetben.” (Élő Szereteláng 2. v.)

Pio atya is elmondhatta ezt magáról. 1918-ban írta egyik levelében, hogy Isten teljesen megsebesítette őt és nem hagyja abba kemény, éles, metsző, átható munkáját, nem hagy időt, hogy a régi sebek behegedjenek, hanem újra felhasítja őket, ami újabb, kimondhatatlan fájdalmat jelent a szegény áldozatnak. Hogy jobban megértsük az isteni Szeretet művét és hatását a kiválasztottak lelkében,

újra el kellene olvasnunk a misztikus egyházdoktor nagyszerű irását az Élő Szeretetlángban és a Lélek Énekében.

A gyógyító megsebesítés az ugynevezett szívát-döféssel éri el tetőfokát és befejezését. Ezzel a lélek megtisztul, de mérhetetlen, halálos fájdalom hatja át. A régi Ádám „legyőzetett” és az Istentől átdöfött, áttüzesített lélekben győz a tiszta, őszinte, önzetlen szeretet. 1918. aug. 5-én Pio atya is átélte a szívát-döfést. Így ír róla:

„5-én este fiúkat gyóntattam. Ekkor lelkem mélyén megjelent valaki az égből. Amikor megpillantottam, iszonyuan megrettentem. Kezében jól megfent élő lándzsához hasonló eszközt tartott. Ugy tűnt fel nekem, hogy a lándzsa hegyéből tűz jön ki. Páratlan élmény volt látni, figyelni, amint az említett égi jelenés teljes erővel a lélekbe döfte az eszközt! . . . Csak nagy nehezen tudtam feljajdulni. Ugy éreztem, hogy meghalok . . . Kértem a fiút, hogy menjen el, mert nem jól érzem magam. Ettől a naptól kezdve halálos sebem van. Lelkem mélyén mindig nyitott és állandóan sajgó sebet érzek.”

A szeretet sebének, amelyet Isten a lélek mélyén ejt, külsőleg nem kell okvetlenül feltűnnie. A szellemi messze feülmulja az érzékelhetőt. Pio atyával Isten irgalmas szeretetének különös szándéka volt. Már fiatalkorában közölte vele az egész világra

kiterjedő küldetését. Hathatósan kellett bevinnie a kereszt kegyelmét az emberi szivekbe. Ehhez a „grandissima missione”-hez, ehhez a rendkívül fontos küldetéshez isteni hitelesítésre volt szüksége. A látható sebek hasonlóná tették őt a megfeszített Jézushoz és egyben hitelesítették életét, amely hatásos prédikáció volt a megfeszített Jézusról, meg a megváltás szükségességéről.

Jézus Krisztus hasonmása

Mielőtt 1918. szept. 20-án kora reggel megkapta a látható sebeket, bevezetésként 1915. szeptemberében a Piana-Romana-i szőlőjük kunyhójában megkapta a láthatatlan sebeket. Ma kis kápolna áll ezen a helyen, hogy őrizze az esemény emlékét. A megfeszített Jézus egyre mélyebben vonta be őt hatása alá. 1915. novemberében katonai szolgálatra kellett bevonulnia. A laktanyai élet nehéz megpróbáltatást jelentett számára. Csak száz napot töltött a laktanyában, mert betegállományba helyezték őt. Mint Isten szolgájának, sok szenvedést, megalázást és önmehtagadást jelentettek e napok. Pio atya szelid és alázatos volt. Készségesen vállalta a legalacsonyabb, a hálátlan és a kevésbé kedvelt beosztásokat. Amire senki nem vállalkozott, vagy ahol helyettesíteni kellett valakit, őt küldték. Erről így ír: „Mint atyához szeretettel ragaszkodó fiú, kész-

ségesen fogad el minden megalázást és elvégzi a legalacsonyabb munkát is” . . . Nem fejezte be a mondatot. Majd így folytatta: „Mégis ez a fiú atyja iránti szeretetből elvállal minden megpróbáltatást, bár érzi az áldozat súlyát.”

A katonai szolgálat jó előkészület volt számára a jövő apostolkodásra. Láta a bűnt, a züllöttséget és a vallási közönyt. Megtanulta, hogy utálja a bűnt, de szeresse a bűnöst és Istenhez könyörögjön érte.

Egyre magasabban járt a Golgota ormán. Egyre jobban bekapcsolódott és egyre bőségesebben részesült az áldozatot bemutató Főpap szenvedésében. Amióta az Úrtól megkapta a láthatatlan sebet, titokzatosan együtt szenvedett Megváltójával. Erről így számolt be: „Az elmúlt éjszakát szenvedő Urammal töltöttem, mégis egészen más volt ez, mint a tegnapelőtti éjszaka szenvedése. Ez a szenvedés nem volt ártalmas az egészségemre. Növelte bennem az Isten iránti bizalmat. Éreztem, hogy egyre szorosabban kapcsolódom Jézushoz. Anélkül, hogy közelemben tűz égett volna, úgy éreztem, hogy bensőm teljesen lángokban áll. Éreztem, hogy bilincs nélkül Jézushoz láncolódtam, bilincselődtem. Éreztem, hogy ezer lángban égek és a lángok életre keltenek, ugyanakkor megölnek. Folytonosan így szenvedtem, éltem és meghaltam.”

Egyre folyamatosabban együtt szenvedett Jézussal. 1918. júl. 21-én írta egyik lelkigyermekének: „Nem tudom, hogyan, úgy érzem . . . felemelkedem a kereszt oltárára . . . anélkül, hogy valaha egy pillanatra is leszállnék. Régebben egy-egy pillanatra megszűnt a szenvedés, de ettől a naptól szüntelenül tart és egyre fokozódik. Fiat!” A sebek elnyeréséről így számolt be egyik levelében, mely önéletrajzának fontos okmánya:

„Mit mondjak Önnek, amikor kérdezi, hogyan történt. (1918. okt. 22-én írta e levelet) A szentmise után a kóruson hálát adtam. Édes álomhoz hasonló nyugalom töltött el. Külső és belső érzéseimet szellemi képességeimet is leírhatatlan nyugalom szállta meg. Tökéletes csend honolt körülöttem. Majd hirtelen nagy béke árasztott el és áldozatkészség a tökéletes önátadásra . . . És minden villámgyorsan történt.

Amíg ez lezajlott, titokzatos égi jelenést láttam, hasonlót, mint aug. 5-én este. Egyetlen különbség volt csupán: ennek kezéből, lábából és oldalából vér folyt . . . Amikor megláttam, megijedtem és úgy éreztem, hogy ebben a pillanatban semmit nem tudnék mondani neki. Úgy éreztem, hogy meghalok. Meg is haltam volna, ha az Úr közbe nem lép: ő tartotta szívemet, mert úgy éreztem, hogy kiugrik mellkasomból.

A jelenés eltűnt, én pedig éreztem, hogy kezemet, lábamat és oldalamat átszurták és a sebektől folyik a vér.

Képzelve el, milyen fájdalmat éreztem ekkor és majdnem egész nap. Szívemből folyton ömlik a vér, de különösen csütörtök estétől vasárnapig.”

„Atyám— folytatja tartozkódón, félénken, szégyenkezve — meghalok a sebettől és miattuk szívemben támadt zavar miatt. Félek, hogy elvérzem, ha az Úr nem hallgatja meg szegény szívem esengését és nem szünteti meg a következményt. Jézus jó! Meg fogja-e adni ezt a kegyelmet? Megszünteti-e legalább e sebek miatt érzett zavart? Hangos szóval kiáltok hozzá és nem szűnök meg esedezni, hogy irgalma ne a kint és a fájdalmat vegye el tőlem . . . hanem alkalmasint vegye el a zavart.”

Pio atya belsőleg és külsőleg hasonult Megváltójához. Mint a megfeszített Jézus élő mása és rajta kívül senki más, beszélhetett a világnak a keresztről és a kereszt kegyelmének szükségességéről. Mint a Megváltó Szívét, az ő szívét is átszúrták. Nos hát az isteni szeretet folyamát áraszthatta a hitben gyenge és szeretet nélküli világra . . . Isten akarta így! Isten maga választotta szolgáját munkatársul megváltói művéhez és a lelkek üdvözítésére.

Sokszor sűrűn peregtek a könnyek.

A sebekkel ékesített áldozópap szentmiséje

Megértik-e az emberek az isteni szeretet felhívását? Meg-fogják-e az isteni irgalom feléjük nyújtott kezét? Sokak számára felszólítás lesz: Jöjj és lásd! Sok-sok ezren indulnak majd el újra a hit, a szeretet útján és a megfeszített Jézus élő másán keresztül eltalálnak az Üdvözítő forrásához. Belsőleg megújulva, megerősödve, készségesen és bátran viszik keresztjüket Jézus után. Jönnek, hogy Pio atyával együtt megújítsák a Golgota áldozatát.

Ez a sebekkel felékesített kapucinus egész papi életében szemléletessé tudta tenni a Golgota drámáját a hivek számára. Hiszen minden szentmiséjében titokzatosan átélte Jézus Krisztus szenvedését és kereszthalálát.

Utolsó éveiben a hivekkel szemben ülve mutatta be a szentmiseáldozatot. Amíg ereje engedte, hosszan misézett. Hiszen az isteni Főpapot elkísérte az utolsó vacsora terméből a Golgota ormára, a kereszt oltáráig.

Amint felment az oltár lépcsőjén és megkezdte a szentmise bevezető imáját, arca átszellemült. Egész magatartása összeszedett és elmélyült volt. Isten gyakran folytatott vele párbeszédet. Majd, hosszú elragadtatásban mindenről megfeledkezett.

Arcán azonban nem mindig átszellemlétség és elregadtatás tükröződött, hanem gyakran szenvedés is. Teste fájdalmasan megvonaglott. Sápadt arcán patakokban hullott a könny. Önként osztozott annak szenvedésében, akit Isten bűnné tett értünk. (2 Kor. 5,21.) Együtt szenvedett Jézussal a bűn miatt. Szívét mély szomorúság töltötte el, ha arra gondolt, hogy milyen kevesen viszonzák az isteni Megváltó szeretetét. Rendalapítójával együtt keservesen sirt: „Nem szeretik a Szeretetet” és Isten irgalmas szeretetének nagy tetteire csak lekicsinyléssel, hátlátlansággal és közömbösséggel válaszolnak.

Igy mutatta be az áldozatot naponta mindenki nevében és minden egyes emberért. Ha tehetné volna, vállalta volna a bűnért járó büntetés minden kínját. Szíve mélyén szomorkodott, hogy nem képes szeretett Istenének elég szeretetet és engesztelést nyújtani. Csak a szeretet tud behatolni az engesztelő szeretet titkába.

Különböző kegyelmi ajándékok

Krisztusnak az áldozati oltáron csorduló drágalátos véréért Pio atya a gyóntatószékben széthintette a lelkekre. Nagy tehetséggel megáldott gyóntatóatyja és lelkivezető volt. Isten feltárta előtte gyónójának lelkiállapotát. Mint nyitott könyvben, olvasott a szívekben.

Ezért minden nehézség nélkül feltárhatta a hiányokat, vagy ha szükség volt rá, a gyónót rá is tudta döbbsenteni. Nagy megtérések gyakran kezdődtek úgy, hogy rávilágított az ilyen, „nagy hal” elleplezett bűnös életére.

A lelkek megkülönböztetésének kegyelmi ajándéka (karizma) mellett, amely a szívek átvizsgálásában bontakozott ki, Pio atya a legkiválóbb kegyelmi ajándékokban részesült. Így megkapta azt a kegyelmi ajándékot, hogy a haldoklók mellett állhatott haláluk óráján. Aki bizalommal fordult hozzá, vagy lelki gyermekkel kapcsolatban állt vele, azt átvezette a földi életből Isten színe elé. Ott lehetett a harc-tereken haldokló katonák mellett. Sőt sokakat kimentett az életveszélyből.

A bilokációs kegyelmi ajándék folytán egy-időben több helyen jelen tudott lenni.

Két kegyelmi ajándékával még fokozottabbá, még eredményesebbé tudta tenni az egész világra kiterjedő karizmatikus tevékenységét. Amíg mi közönséges halandók munkánkat csak sorjában egymás után tudjuk elvégezni, Pio atya megkapta azt a kegyelmi ajándékot, hogy egyidőben egyszerre három különböző tevékenységet fejthetett ki. Egyidőben tudott szemlélődő imát végezni, ugyanakkor a gyóntatószékben a gyónókkal foglalkozni és az egész világon lelki gyermekein segíteni. Még érdekesebb az a kegyelmi ajándéka, amely lehetővé

tette számára, hogy minden lelkigyermekével állandóan kapcsolatban álljon. Jézusban jelen volt számára minden lelkigyermek, nemcsak általánosságban, hanem külön-külön minden lelkigyermek. Tudott róluk, látta harcukat, küzdelmüket, csüggedésüket és bukásukat. Ismerte szükségüket. Tudott az őket fenyegető külső és belső veszélyekről és közbenjárt értük Istennél. Milyen öröm millió és millió lelkigyermekének a tudat, hogy lelkiatyjuk ismeri, szereti őket és gondjukat viseli.

Pio atya a gyógyítás kegyelmi ajándékával sok szenvedő emberen segített és sokat megmentett. Amint Jézus az evangéliumban különös szeretettel törődött a betegekkel és gyengékkel, úgy Pio atya se maradt érzéketlen egyetlen szenvedővel szemben sem.

Még több különleges kegyelmi ajándékot sorolhatunk fel az ugynevezett kísértő misztikus jelenségek köréből: a prófétálást, a belőle áradó és gyakran papi szolgálatát jelző kellemes illatot, a magas lázt (*incendium amoris* = a szeretet tüzét), az időnként jelentkező étel-ital-alvástól való tartózkodást. Természetesen különleges kegyelmi ajándék volt számára a testén külsőleg látható öt seb is. Persze e kegyelmi ajándékokat nem azért kapta, hogy a rendkívülieket hajhászók kíváncsiságát kielégítse, hanem hogy Isten országát terjessze az emberek között.

Isten erre a szeretet misztikusára és karizmatikusára széleskörű lelkiatyaságot bízott a lelkek felett. **Amit a Szentírás a természetes anyaságról mond: „Fájdalommal szülsz a gyermeket” (I Móz. 3,16.), ugyanez érvényes a lelkiatyaságra is. Ezért szenvedte Pio atya újra és újra a lelki szülés fájdalmát, hogy lelkigyermekében kialakuljon Krisztus. (V. ö. Gal. 4,19.) Pio atya szívesen szenvedett. Nem kímélte magát. Egészen a lelkek áldozata volt. Elmondhatta Sz. Pállal: „Én örömet hozok áldozatot, sőt magamat is teljesen feláldozom a lelkekért.” (2 Kor. 12,15.)**

Pio atya élete valóban áldozat és szenvedés volt. Áldozatos életének vezérgondolata már fiatalkori leveleiből is kicsendül. Csak néhány sort idézek 1910-1915. között lelkiatyjának írt leveleiből.

1910 decemberében utal a sátán folytonos zaklatására: „Ha az ördög nem támadna szüntelen, szinte a Paradicsomban érezném magam.” Könnyen megértjük, hogy ilyen csodálatos, az egész világra kiterjedő és alázatosan végzett papi szolgálat nem tetszhetett Isten büszke ellenségének. Régi tapasztalat: ahol egy lélekben és rajta keresztül kibontakozik a szeretet titka, ott a közelben fészket épít magának a gonoszság titka.

1912 augusztusában: „Semmiképpen nem vágyom, hogy keresztm könnyebb legyen, mert nagy érték

nekem, hogy Jézussal szenvedek. Egedül akarok szenvedni . . . A szenvedés tekintetében önző vagyok. Szemrehányással illetném magam, hacsak egy óráig is nem szenvednék, vagy ami még rosszabb lenne, hogy mások jönnének és elrabolnák tőlem a szenvedést." 1912. máj. 20.: „Az Úr megengedte, mint egy tükörben meglássam, hogy egész jövőm nem lesz más, mint vértanúság.”

1913 júliusában: „Szeretném, ha életemet kereszt és üldöztetés szőné át.”

1913 novemberében: „. . . Ettől kezdve ismerem rendeltetésemet, hogy megadással és nagy készséggel szenvedjek el mindent anélkül, hogy valaha is belefáradnék a szenvedésbe.”

Aki némiképpen ismeri Pio atya életét, az tudja, hogy ezek az ihletések mennyire megvalósultak. Valóban nemcsak mint ékességet viselte Krisztus szent sebeit. Élete teljesen elmerült az isteni Főpap és Áldozati Bárány vértanúságában. De amint a nagypénteki misztérium ünneplése után hirdeti az egyház: „Ime, a keresztfából öröm árad a világra”, úgy sugározza a „tisztá örömet” a sebekkel ékesített atya is, mert Krisztusért örömmel és megadással viselte a szenvedést. Pio atya tele volt természetes humorral. A szenvedés szeretete és misztikus áldozata nem tette őt félrehuzódóvá vagy kiállhatatlanná, sőt inkább mély együttérzés töltötte el

őt a szenvedők iránt. Segíteni akart mindenkin, mindenki előtt fel akarta tárni az igazi öröm kapuját.

Mégis Pio atya mit tud mondani a mai világnak?

Csak a szeretet hoz gyümölcsöt. „Csak a szeretet számít” — válaszolta Kis Sz. Teréz Celine nővérnek, amikor bucsuzóul tanácsot kért tőle. Pio atya a szeretet misztikusa volt. Isten a tökéletes szeretet igen magas fokát ajándékozta neki: ezért volt élete és szolgálata olyan rendkívül széleskörű és eredményes.

Ma általában elismerik a szeretet elsőbbiségét. VI. Pál pápa szépen kifejtette ezt Ecclesiam suam kezdetű körlevelében:

„ . . . Nem a szeretet áll az Ó- és Új-szövetség vallási üdvrendjének gyújtópontjában? . . . Úgy gondoljuk . . . , hogy a szeretetnek nemcsak a vallási és erkölcsi értékrendben kell elfoglalnia az őt megillető első és legfőbb helyet, hanem a gyakorlati életben is . . . ”

Valóban a szeretetről, mégpedig a „testvéri szeretetről” sokat beszélnek. Ez szép és tiszteletreméltó. Mégis sok felületességet, mélység nélküli jámbor sürgés-forgást, üresjáratú önző apostolkodást látunk. A misztikus aszketika fő témái — a tiszta, hamisítatlan, önzetlen szeretet, a cselekedetet irányí-

tó tiszta szándék, az Istennek tetszeni, neki örömet szerezni akaró tiszta öröm — sokak számára üres szárnycsattogtatás. Így kevés a tökéletes szeretet is. Az egyház pedig ebben látja az életszentséget és a valódi keresztény életet. (V. ö. Hittani konstitúció az Egyházzól, 5. f.)

Menjünk Isten szolgájához San Giovanni Rotonda iskolába. A lelki tanítás, amelyet ő hirdet, az igazi keresztény tanítás színe-java.

Pio atyát Isten kiváló karizmákkal halmozta el. Ezekben nem kell őt, a karizmatikust, utánoznunk. Hiszen, ha akarnánk, se tudnánk. De tisztelettel és hálával tartozunk s igaz öröm töltheti el lelkünket afölött, amit Isten művelt benne, az ő szerény eszközében.

A II. Vatikáni Zsinat így rendelkezett erre vonatkozóan: „Ezeket a karizmákat, akár a legnagyobbak közül valók, akár egyszerűbbek és általánosabbak, hálaadással és vigasztalással kell fogadnunk, minthogy kiváltképpen alkalmasak és hasznosak az Egyház rendeltetése szempontjából.” (Hittani Konstitúció az Egyházzól, 2. f.)

Kétségtelen, hogy Pio atya sok ragyogó kegyelmi ajándékot kapott. Mégis e kegyelmi ajándékok az egyház melyik gondján-baján segítenek? Mi hasznára lesznek Isten népének? Meg tudják-e állítani

az általános elközömbösödést és a növekvő valálatalanságot? Meg tudják-e cáfolni a hamis tudományosságra épült mitosztalanítást? Megakadályozzák-e az egyre mélyülő züllést? Ki tudná megmondani?! De Isten tudja, mivégre ékesítette fel szolgálóját ilyen sok és kiváló karizmával.

A II. Vatikáni Zsinat hitéleti beállítottsága krisztocentrikus. Jézus, mint a „hit szerzője és bevezetője” (Zsid. 12,2.) áll a középpontjában. Róla mondja az Írás: „A rá váró öröm helyett elszenvedte a keresztet, nem törődött a gyalázzal . . .” (u.o.). Pio atya ehhez a Jézushoz alakult hasonlóvá kölsőleg és belsőleg. Szenvedett, ha sokan merő kíváncsiságból jöttek hozzá. Csak a „vőlegény barátjának” tekintette magát, aki előkészíti az utat Jézushoz, aki az „Út, az Igazság és az Élet”, Kezdet és a Vég, Alfa és Omega, a kereszténység lényege és tartalma. Így lehetett Pio atya életpéldájával és működésével Szent Pál apostol eme sorainak értelmezője: „Krisztussal engem is keresztre feszítettek. Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem és föláldozta magát értem.” (Gal. 2,20.)

Boldog hazatérés

1968. szept. 23-án, a világ egyik igen tragikus pillanatában hívta haza őt az Úr. Belső szakadás

fenyegette az egyházat, a pápa házasságról szóló körlevele elleni bírálatok miatt. A világbéke is veszélyben forgott a cseh-szlovákiai események következtében. Vajon Pio atya utoljára felajánlotta életét a világ békéjéért és az egyház ügyéért?

Két nappal halála előtt még megünnepelte 50 éves jubileumát, hogy felékesítette őt az Úr Jézus sebeivel. A környékről és messze vidékekről özönlöttek Pio atya lelkigyermekai, hogy kifejezzék atyjuk iránti szeretetüket és hálájukat. Az új templom alig tudta befogadni a zarándokokat.

A Szüzanya szentélye ünnepi díszben pompázott: 1500 szál piros rózsa ékesítette a főoltárt, 155 szál pedig virágtartókban állt a szembenéző oltár előtt. Szept. 20-án kora reggel mutatta be hálaadó szentmiséjét az 50 esztendei szeretet-vértanúságért.

Két nappal később, szept. 22-én az ima-csoportoknak volt nagy napja. A 4.nemzetközi találkozásjukra jöttek össze San Giovanni Rotondo-ba. 1968. júl. 31-én Ildebrando Antoniutti bíboros, a Szerzetesek Kongregációjának prefektusa először ismerte el és hagyta jóvá az ima-csoportok célkitűzését. Ugyanekkor kinevezte a San Giovanni Rotondo-i kapucinus kolostor házfőnökét az imacsoportok egyetemes ügyvivőjévé. Ezzel akarták köszönteni Pio atyát nagy jubileuma alkalmával. Pio atya reggel 5 órakor misézett. A szentélyben még virultak a

rózsák. Pio atya azonban nagyon fáradt és kimerült volt.

Mialatt délután megáldották a készülő nagy keresztút alapkövét, Pio atya a Matroneumon — így nevezik a főoltár baloldali balkonját — imaóráját végezte. Az ünnepélyes esti szentmise és áldás után utóljára megáldotta lelkigyermekait.

Majd szokása szerint cellája ablakából búcsút intett nekik. Lelkigyermekai a kolostor előtti térségen imádkoztak és énekeltek. Ekkor találkozott velük utóljára.

Kora hajnalban, 2.30 órakor szinte észrevétlenül, minden halálküzdelem nélkül elköltözött az élők sorából. „Az Úr szemében kedves szentjeinek a halála.”

Temetése inkább diadal-, mint gyászmenet volt. Mintegy 100 ezren jöttek össze a világ minden tájáról, hogy megadják neki a végső tisztességet. Üveglappal fedett koporsóban körülvitték a városban, hogy még utóljára láthassák.

Az útvonal kb. 10 km. hosszú volt. Sok ezer ember állt az útvonal mindkét oldalán. Mintegy 8 km. hosszúságú menet kísérte a koporsót. 15 órakor indult el a temetési menet és 20 óra tájban ért vissza a templom előtti térre, ahol a Kapucinus Rend egye-

temes főnöke sok rendtársával koncelebrált szentmisét mutatott be.

Csak a következő napon helyezték el a koporsót a főoltár alatt Pio atya részére készített sírba. Délután, amikor a hívek is felkereshették a sírt, csupa fehér szegfű borította azt.

Pio atya már halott. De küldetése nem a halotté, hanem az élőé. Közbenjáró hatalma az égben nagyobb, mint a földön volt. Isten lelki ajándéka-ként már itt a földön tudott minden lelkigyermekéről és atyai kapcsolatban állt velük, mennyivel inkább lehet atyjuk, közbenjárójuk és segítőjük a beteljesedés honában a bizalommal hozzáfordulóknak.

ELMÉLKEDÉS NAGYCSÜTÖRTÖK ÉJSZAKÁJÁN

Ezt az elmélkedést Pio atya írta stigmatizációs évének elején. Az Olajfák-hagyén szenvedő Jézusról és a haláltusáját vívó Jézushoz szól benne.

Szentlélek Úristen, világosítsd meg értelmemet és gyújtsd lángra szívemet, amikor Jézusról elmélkedem. Segíts, hogy megérthessem Isten végtelen szeretetének és mérhetetlen szenvedésének titkát: felvette emberi természetünket és értünk, teremtményei iránti szeretetből vállalta a halált. Az örök és halhatatlan Isten megalázódott: kigúnyolva és megszégyenítve szenvedte el a halált, hogy bántalmazóit és a bűn szennyében fetrengő teremtményeit megmentse.

A bűn talán gyönyör az embernek, de Isten szomorodik miatta s Jézus lelkének borzalmas halálfélelme kisajtolja vérének pórusain át.

Istenem, ha kegyelmed nem segít, eszemmel nem tudom felfogni a szeretet és a szenvedés e mérhetetlen tengerét. Szeretnék mélyen behatolni Szívedbe, hogy átérezhessem keservedet és végtelen magányodban, elhagyatottságodban megvigasztalalak, egyesüljek veled, bűneinkért megengesztellek.

Fájdalmas Szüzanya, segíts, hogy osztozhassam Szent Fiad szenvedésében és fájdalmában.

Őrangylom, vigyázz gondolataimra, hogy szét ne szóródjanak, hanem szenvedő Jézusomnál maradjanak. Amen.

I.

Jézus földi élete végén a szeretet szentségében ételül és italul adta magát: szent testével és vérével táplálta apostolait. Majd kiment velük az Olajfák-hegyére. Tanítványai is, Judás is ismerték a helyet. Beszért nekik az elválásról, közelgő szenvedéséről. Buzdította őket, hogy iránta való szeretetből vállalják a megaláztatást, az üldözést, sőt még a halált is, hogy hasonlók legyenek isteni Példaképükhöz.

„Én veletek leszek.” Ne féljete: Isten ígérete teljesül. Ez a komoly óra tanuskodik róla.

Milyen hallatlan szeretet rejlik a Szívben!

Tekintete gyengéd, egészen szomorú. Bensőséges szeretete tolmácsolja szavait. Meleg, biztató, bátorító szava szenvedésének titkát tárja fel.

Jézusom, mindig meghatott az utolsó vacsora terméből az Olajfák-hegyére vezető utad, az a túláradó, magadat teljesen kimerítő, önfeláldozó szereteted,

hogy az emberiséget kiszabadtsad a bűn rabszolgaságából. Azt tanítottad, hogy senkinek nincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért. Te most arra készülsz, hogy példáddal bizonyítsd be tanításodat.

Ki ne hatódnék meg ilyen nagylelkű áldozaton? Az Olajfák-hegyén a Mester tovább megy tanítványaitól. Csak hármat visz magával: Pétert, Jakabot és Jánost. Ők látták a Tábor-hegyen nagy dicsőségében Mózesrel meg Illéssel és Istennek vallották. Vajon ebben a gyötrelmes órában felismerik-e benne az Isten-embert?

Amikor belép a Getszemáni-kertbe, így szól: „Maradjatok itt, virasszatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe esetek.” — Fegyverkezzetek fel az imádság fegyverével, nehogy behállozzon benneteket a bűn. Ez a sötétség órája!

Miután figyelmeztette őket, kőhajításnyira beljebb megy a kertbe és földre borul.

Halálosan szomorú: leírhatatlan szomorúság tölti el a lelkét. Késő éjszaka van. A hold vérvörös. Félhomály borul a kertre. Olyan, mintha a végzetes esemény előjeleként ijesztő árnyakat vetne a földre. A szüvítő szél, mint készülő vihar tépi a fákat és egész csontig hatol. Úgy tűnik, mintha a halál hírnöke lenne: halálos félelem tölti el a lelkeket.

Még soha nem volt ilyen borzalmas éjszaka, mint ez!

Jézusom, micsoda különbség! Milyen csodálatosan szép volt születésed éjszakája, amikor örvendező angyalok békességet hirdettek és dicsőséget énekeltek! Most úgy tűnik nekem, hogy ez az éjszaka tisztas távolból szomorúan burkol be téged, hogy lelked iszonyatos haláltusájáért tisztelettel hódoljon előtted.

Jézus megfosztja szent emberségét attól az erőtől, amelyet istensége kölcsönzött neki. Mélységes szomorúság, rendkívüli gyengeség, teljes elhagyatottság és halálos gyötrellem tölti el. Mint hajótörött a tengeren, reménytelenül vergődik a lelke. Szinte elvész benne . . .

Közelgő szenvedésének minden mozzanatát maga előtt látja. Szorongó, szívettépő látomás! Látja Júdást, hőszeretett apostolát: néhány garasért eladja őt. Már a kert felé közeledik, hogy elárulja, kiszolgáltassa ellenségeinek. A jóbarát, a tanítvány! Még csak az előbb, saját testével és vérével táplálta! Letérdelt előtte, megmosta, szívéhez szorította lábát. Sőt gyengéd szeretettel megcsókolta, mint ha erővel vissza akarná tartani szándékától, vagy legalább az elkövetett bűn után bánatra akarná indítani. De hiába! Júdás vesztébe rohan. Jézus sír Júdás szándékos kárhuzatán.

Jézus látja, hogy ellenségei gúzsba kötve hogyan vezetik őt Jeruzsálem utcáin, ahol néhány napja az ujjongó tömeg Messiásként ünnepelte. Előre látja, hogyan bántalmazzák, a főpap előtt arcul ütik és ártatlanul halálra ítélik. Az Élet Szerzőjét egyik törvényszéktől a másikig hurcolják és a bírák kimondják halálos ítéletét. Látja népét! Szeretett népét! Gazdagon megajándékozott népét, mint gúnyolja, gyalázza, és ordítva követeli halálát! Hallja a koholt vádakat. Látja a kegyetlen ostorozást, a töviskoronázást, hogyan gyúnyolják és bántalmazzák, mint királyt. Látja, hogyan ítélik el a kereszthalálra, hogyan megy a Golgotára, miközben kimerülten összeroskad a kereszt súlya alatt. A vesztőhelyen levetköztetik, ráfektetik, majd rászögezik a keresztre . . . Felállítják a keresztet, hogy mindenkinek látványossága legyen. Három éles szegen függ kegyetlenül feszülő, kifecamodó tagokkal. Istenem! Milyen hosszú lesz a haláltusa, a gyötrelmes három óra a dühtől tájékozó csöcselék közepette.

Előre érzi belsejében és torkában az égető szomjúságot, az epe és ecet okozta kint, az Atyától való elhagyatottságot, a kereszt tövében álló Édesanyját vigasztalhatatlan fájdalomában.

Látja a közeledő Longínuszt, hogy lándzsájával átszúrta oldalát. És végül látja saját magát — mint minden más halandót — a sír mélyén.

Mindez lépésről-lépésre elvonul szeme előtt, átérzi a kint és ez rémülettel tölti el. Ez a rémület, ez a borzalom urrá lesz szívén, lelkén és egész lényét halálos szomorúság fogja el. Úgy tűnik, mintha hideg rázná.

Az ártatlan Bárány, az Istennek Fia, teljesen ki van szolgáltatva a farkasoknak . . . Az emberiség vált-ságdíjaként a sátáni hatalomunk kiszolgáltatott Bárány önként áldozza fel magát, hogy megdicsőítse Atyját és kiengesztelje szétrebbennt tanítványainak bűneit. Ő, az örök Isten Igéje — ellenségeinek gúnytárgya.

Vajon visszariad-e a látottaktól? Nem! Nagylelkűen már mindent elfogadott. Akkor miért fél ilyen halálosan? Mert céltáblának tette ki életét, hogy a meggyalázott isteni igazságszolgáltatás nyilait fel-fogja. Kiszolgáltatott, védtelen lelkében előre mélyen átérzi mindazt, amit el kell szenvednie minden-egyed bűnért, amelynek kiengesztelését magára vállalta. Elcsügged, mert emberségét teljesen kiszolgáltatja a gyengeségnek, a félelemnek és a borzalomnak.

Szenvedése tetőfokára érkezik . . . Arcsal a földre borul, porba hull Atyja fensége előtt. Az isteni arc, amelynek szépségét elragadtatással csodálják az angyalok a mennyben, teljesen eltorzultan hull a porba. Istenem! Jézusom! Hát nem te vagy az ég

és föld Istene? Az Atya hasonmása? Miért aláz-
kodol meg ennyire, hogy szinte emberi külsőd
sincsen?

Ó megértem! Engem, — a büszkét — akarsz meg-
tanítani: mélyen a földig kell alázkodnom, hogy
szólhassak az éghez. Önhittségem kiengesztelésé-
ért alázkodol meg ennyire Atyád előtt, hogy újra
az emberiség felé fordítsa irgalmát. Megalázkodá-
sodért bocsájt meg büszke teremtményének. Lebo-
rulsz, hogy az eget kibékítsd a földdel s mintegy
békecsókot adjál neki. Jézusom, szüntelenül áldalak
téged és hálát adok neked megalázkodásodért.
Ezzel szerzed vissza számunkra az Atya irgalmát
és szeretetben egyesítesz vele.

II.

Jézus feláll. Szomorúan, esdeklően tekint az égre.
Könyörgőn tárja szét karját. Úgy érzi, Atyja el-
hagyta őt és a megsértett Isten készül lesújtani rá
a bosszú pallosával. Gyermeki bizalommal könyö-
rög, de jól tudja, milyen feladatra vállalkozott.
Tudja, hogy mint valamennyiünk helyettesítője,
egyedül ő a megsértője a fenséges Istennek. Tudja,
hogy életének önkéntes feláldozásával csak ő tud
méltó elégtételt nyújtani a végtelen igazságosság-
nak és kiengesztelni a Teremtőt teremtményeivel.
Ezt is akarja! Ez minden vágya! Emberi természete
azonban megretten a mérhetetlen szenvedés láttán.

Benne minden szeretné visszautasítani a szenvedést, csak áldozatkész lelke küzd tovább teljes erejével a levertség ellen.

Jézusom, hogyan kérjünk erőt tőled, ha ilyen erőtlennek látunk?

Csak most értem meg: gyengeségünket te vállaltad! Azért lankadtál el, hogy nekünk ajándékozhassad erődöt. Arra akarsz megtanítani, hogy az élet küzdelmeiben egyedül benned bízunk, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy beborult az ég fellettünk.

Nagy-nagy szomorúságában Atyjához fohászkozik: „Atyám, ha lehetséges, múljék el e kehely tőlem.” A természet szava nagy szorongásában bizalommal fordul az ég felé. Tudja, hogy kérése nem teljesül, mert maga se akarja, de mégis imádkozik. Jézusom, miért kérsz olyant, amiről tudod, hogy nem kapod meg? Mert egy időben szenved és szeret. Nagy titok ez!

A nagy szenvedés arra indít, hogy segítségért, vigasztalásért könyöröggél, de irántunk érzett szereteted és vágyad, hogy visszaadjál bennünket Atyádnak, befejezi fohászodat: „Mégis ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Az ég is hozzájárult a kéréshez.

Megtört szíve vigaszra szorul: a nagy egyedüllét, a megívott harc arra készíti, hogy enyhülést ke-

ressen. Lassan felemelkedik, támolyogva útnak indul. Tanítványaihoz megy. Már régen együtt él velük. Bizalmasai: bizonyára megérik nagy-nagy bánatát és a veszélyt, amely felé tudatosan halad. Ők majd megvígasztalják.

De milyen csalódás! Mély álomban találja őket. Végtelen elhagyatottságában még jobban egyedül érzi magát. Közelebb lép hozzájuk, szólítgatja őket. Halkan súgja Péternek: „Simon, alszol?” Megígérted, hogy a halálba is követsz, életedet adod értem és most alszol? A többiekhez fordulva így folytatja: „Egy órát sem tudtok virrasztani velem?” Így panaszkodik az áldozatra szánt Bárány, a halálosan megsebesített szív: egyedül, elhagyatottan, vigasz nélkül.

De szakít a kétségbeejtő rémképpel, felszabadultan, magáról megfeledkezve, egészen gyengéden, szeretettel folytatja: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” — Mintha ezt akarná nekik mondani: Ha küzdelemben, szenvedésben megfeledkeztek is rólam, de virrasszatok és imádkozzatok legalább magatokért.

Ők azonban álmosan alig hallják Jézus szavát, csak homályosan látják őt, úgy hogy fel sem tűnik nekik a kínzó gyötrelemben eltorzult arca.

Ó Jézusom, e pillanattól hány nemes lélek hallotta meg panaszodat és csatlakozott hozzád az Olaj-

fák-hegyén, hogy megossa veled keserűséged és halálfélelmedet. Évszázadok óta hány szív követte készségesen felszólításodat. Ők vigasztalnak téged e válságos órában. E kis csapat jobban osztozik gyötrelmeidben, mint tanítványaid. Így együtt munkálkodnak veled a maguk és mások megmentésében. Add, hogy én is közéjük tartozzam, hogy én is egy kissé megvigasztalhassalak téged.

III.

Jézus visszatér imahelyére, ahol még borzalmasabb kép tárul elé. Elvonul előtte minden bűnünk a maga utálatosságában. Külön-külön látja minden részletét. Látja a bűnös, gonosz cselekedeteket, amelyeket a teremtmények elkövettek. Tudja, hogy e cselekedetek mennyire sértik Istent és megbántják szent Felségét. Elvonul előtte minden elvetemültség és minden erkölcstelenség. Hall minden istenkáromló szót, amely a teremtmények ajkáról szívük gonoszságával együtt az ég felé száll. A Teremtő a szívet és a nyelvet egyedül azért teremtette, hogy őt magasztalja. Látja a papok és a hívők közömbös-ségből elkövetett szentségtöréseit. A lelkük megszentelésére, a kegyelem közvetítésére rendelt szentségek — kárhovatukra válnak. Minden emberi romlottsággal beszennyezett öltözetben kell megjelenie Atyja felséges színe előtt, hogy minden-egyedű bűnért vezekeljen és Isten meggyalázott méltóságát helyreállítsa. Le kell mosnia minden szeny-

nyet, amelyben az ember bűnös könnyelműséggel fetreng.

Nem riad vissza. Mint forgóár elkapja és lehúzza őt a bűn fertőjébe. Így áll most beszennyezett Atyja, a haragvó isteni igazságszolgáltatás ítélőszéke előtt. A tisztaság, a megtestesült szentség érzi kapcsolatát a bűnnel, mintha maga is bűnös lenne. Ki tudná megérteni az undort, amit lelkében érez? Az iszonyatot, a borzadályt, a megvetést, amely eltölti? Amikor pedig mindent magára vállal, földre nyomja, porba sújtja az iszonyatos teher. Sóhajtozik az isteni ítélet súlya alatt: emberileg úgy érzi, hogy Atyja elfordul tőle, mint kiátkozottat haragjával sújtja.

Megretten, szeretné lerázni az óriási súlyt és szabadulni az iszonyatos tehertől. Tisztasága megbor-zad a szennyből. Atyja, szeretett Atyja haragos tekintettel fordul el tőle, tőle a bűnben, a szennyben, a poshadt fertőben elmerülttől. Ez készíti, indítja, sürgeti lelkét, hogy meneküljön a keserű szenvedés elől. Minden azt sugallja neki, hogy szabaduljon ezektől az elvetemültségtől és háriítsa el magától a megváltó szerepét. De a le nem csillapított isteni harag és a ki nem engeztelt bűn gondolata az erősebb szerető Szívében.

Megváltóm Szívében így küzd egymással két erő és két vonzalom. Egyik szentebb, mint a másik. Két-

ségtelen, hogy a megcsúfolt igazságosság győz. Mert ő az Úr, őt illeti a győzelem. De milyen szerepe van neki benne? Egyetlen embert szennyez be a világ minden förtelme. A Szentet szennyezi be a bűn? Csak ezt ne! Ettől iszonyodik, borzad és retteg.

Hogy e nehéz kérdést megoldja, imádsághoz folyamodik. Leborul Atyja fenséges színe elé és könnyörög: „Atyám, ha lehetséges, múljék el a kehely tőlem.” Mintha ezt akarná mondani: Atyám, azt akarom, hogy te dicsőüljél meg. Azt akarom, hogy igazságosságod megkapja az elégtételt. Azt akarom, hogy az emberiség kiengesztelődjék veled. De hogy engem, a szentet beszennyezzen a bűn, jaj, ezt nem! Végtelen bölcseségedben találsz más módot is. De ha ezt nem akarod: „Ne az én, hanem a te akaratod legyen.”

IV.

Üdvözítőnk kérése ezúttal sem teljesült. Érzi, tudja, hogy meg kell halnia. Fáradtan felemelkedik, hogy vigaszt keressen. Zihálva tántorog tanítványaihoz. Ismét mély álomban találja őket. Jézus nagyon-nagyon szomorú. Megelégteli, hogy keltegesse őket. Arcán a szégyen pírja ég. Már nem szól semmit. Kimondhatatlanul szomorú. Nem beszél keserű fájdalomról, hogy tanítványai cserben hagyták, hogy közömbösek vele szemben.

Jézusom, mennyi fájdalom tölti el a szívedet! Már teljesen elfogta a félelem. Látom, tanítványaid magatartásán mélyen elszomorodva visszavonulsz. Ő bárcsak megvigasztalhatnálak, bárcsak némiképpen segíteni tudnék rajtad. Minthogy nem segíthetek, együtt sírok veled. Irántad való szeretetem könnyei, bűneim felletti fájdalmam és mérhetetlen szenvedésedet ismerő könnyeim egyesülnek a tiéddel. Bárcsak felszállhatnának Atyád trónjához és könnyőreltre indíthatnák őt irántad meg a bűn halálos álmában szunnyadó lelkek iránt.

Jézus görnyedten tér vissza helyére, halálfélelem marcangolja lelkét és még bensőségesebben imádkozik. Atyja azonban elfordul tőle, mintha a legelutasítottabb ember lenne.

Lelkemben szinte hallom Üdvözítőm minden szavát: „Az emberekért szenvedem e halálos gyötrelmet, kész vagyok értük mindent elszenvedni. De legalább megköszönnék és az értük vállalt szenvedést szeretettel viszonzónak. Bárcsak értékelnék a magas bért, amellyel kiváltottam őket a bűn halálából és megajándékoztam az Isten-gyermekség igaz életével. Jaj, a szeretet utáni vágy jobban gyötri szívemet, mint a poroszlók testemet.”

Jézus látja, hogy sokakért hiába szenved, mert életükben nem ismerik fel szenvedésének engesztelő erejét. Sőt isteni vérért meggyalázzák. Így lelkük

vesztét nem kerülük el. Csak kevesen merítenek hasznot Jézus szenvedéséből. A legtöbben a kárhozat útján rohannak.

Szívszorongva kérdegeti: „Quae utilitas in sanguine meo — Mi haszna vérem hullásának?” S összetörten hull a földre.

De még e kevesek is arra indítják szívét, hogy kirtartson a küzdötéren, vállalja a szenvedést és a halál minden gyötrelmét, hogy kieszközölje a győzelmet számunkra.

Már nincs hova fordulnia vigaszért. Az ég is beborult felette. Bár a bűn súlya gyötri a bűnösöket, mégis közömbösek, hálátlanok Jézussal szemben, mert emberfeletti szenvedésében nem ismerik fel irántunk való határtalan szeretetét. Ez a tudat fakaszthatja Jézus ajkára e szavakat: „Halálos szomorúság fogta el lelkemet.”

Jézusom, szavad hallatlan szomorúan hangzik ajkadról. Elárulja szíved fájdalmát.

Annyira elfogja és megrendíti Jézust a félelem, hogy egész testében reszket. Iszonyatosan retteg a haláltól, undorodik a bűn pokoli látványától: „Halálos szomorúság fogta el lelkemet.” Jézusom, jóságos

Megváltóm, szavad szívem mélyéig hatol. Bárcsak felemelhetnék, támogathatnálak téged! Bárcsak együtt sirhatnék veled, amikor szörnyűséges kínszenvedésedről elmélkedem.

Jézusom, Jézusom! — Ó már nem hallja hangom . . . A szeretet megöli őt. Eszméletlenül fekszik a földön; arcán, testén csorog a vér és megnedvesíti a földet. Csak azt látom, hogy nagy cseppekben hogyan serken ki pórusain keresztül, majd egész testén összefolyva lehull a földre. Már nem arca borultan, hanem hosszában elterülve, kinyújtott karral, imára kulcsolt kézzel fekszik halálos elhagyottságban. Arca véres, szeme félig csukva, majdnem megtört, szája kissé nyitva, melle már nem zihál, mert szíve gyenge, csak halkán dobog . . .

Jézus szerető szívének még ez sem elég! Amint magához tér, újra imádkozik: „Atyám, ha el nem múlik a kehely, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod, ne az enyém.”

Bár életébe kerül, Jézus követi szerető szíve és a megváltás után sóvárgó emberiség szavát. Amint Atyja kimondja felette a halálos ítéletet, az ég és a föld holtan akarja őt látni . . . Jézus meghajtja imáadásra méltó fejét: „Atyám, ha el nem múlhatik e kehely, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod . . .”

Ekkor Atyja egy angyalt, angyali követet küld, hogy megvigasztalja őt. Milyen vigaszt, milyen segítséget nyújthat egy angyal az erős Istennek, a legyőzhetetlen, a hatalmas Istennek? Jézus, mint ember szenvedett, felvette gyengeségeinket, a fájdalek férfija lett. Így izzadhat vért és szenvedheti el a halálfélelmet.

Kettőért könyörög Atyjához: magáért és értünk. A magáért mondott imát Atyja nem hallgatja meg, meg kell halnia értünk. Úgy gondolom, hogy az angyal tisztelettel hajol meg Jézus előtt, az értünk most felismerhetetlenül véres, poros, örök Szépség előtt. Alázatos hódolattal nyújtja át neki az erősítést, mintegy kérve őt, hogy Atyja dicsőségéért minden bűnös nevében igya ki a kelyhet, hiszen már felajánlotta, hogy megváltásunkért vállalja.

De Jézus azért is imádkozik, hogy megtanítsa minket arra, hogy ha szomorúak vagyunk, mint ő, egyedül az imában keressünk vigasztalást . . .

Jézus most váratlanul felkel a földről: erős és győzhetetlen. Ugyanolyan, mint amikor vágyva-vágyott: „Desiderio desideravi.” Elrendezi kuszált haját, letörli véres arcát és bátran, elszántan elindul a kert kijárata felé.

Hova indulsz Jézusom? Hát nem a te lelkedet ejtette hatalmába és bénította meg a félelem, a borzadály,

az aggodalom, a levertség, a kétségbeesés, az iszonyat? Hát nem tégedet láttalak meginogni a rád nehezedni készülő mérhetetlen sok gonoszság súlya alatt?

Hova mész ilyen határozott, bátor léptekkel? Minek teszed ki magad? Azt mondd nekem: „Az imádság fegyvere győz és a lelket az emberi gyöngeség fölé emeli. Az imából merítettem az erőt, hogy mindennel szembezálljak. Kövesd példámat: bizalommal imádkozzál szenvedéseidben, amint én tettem.”

Jézus a három apostolhoz közeleg. Még mindig alesznak. Az izgalom, a késő éjszakai óra, a rossz előérzet, a jóvátáhatlen dolgok, a fáradság ringatja őket mély álomba.

„A lélek ugyan kész, de a test gyenge.” Mégis nagyon fáj neki, hogy övéi cserbenhagyják. Ezért mondja: „Még mindig alusztok és pihentek?” Aztán kissé megáll. Az apostolok Jézus lépteire felébrednek, álmosan, fáradtan nyitogatják szemüket. „Elég volt — folytatja Jézus — Itt az óra, az Emberfiát a bűnösök kezébe adják. Keljetek fel, induljunk. Nézzétek, ott jön az áruló.”

Jézus isteni szemével mindent lát. Mintha csak ezt mondaná: Ti, az én barátaim és tanítványaim, alusz-

tok, de az ellenség ébren van. Készülődik, hogy elfogjon. — Péter, elég erősnek érezted magad, hogy kövessél a halálba, mégis alszol? Már elég gyakran bebizonyítottad gyengeségedet. De nyugodjál meg, magamra vállaltam gyengeségedet és imádkoztam érted. Ha megbántad vétkeidet, én leszek erősséged és te majd legelteted juhaimat. —

János, te is alszol? Még csak néhány órája, hogy a téged oly forrón szerető szívem dobogását számolgattad és most te is alszol? Keljetek fel, menjünk! Ez nem az alvás ideje, az ellenség az ajtóban áll. Ez a sötétség órája, jöjjetek, menjünk! Önként megyek a halálba. Judás siet, hogy eláruljon, én pedig szilárdan, biztosan állok eléje. Semmi nem akadályozza meg, hogy a jövendölések beteljesedjenek. Eljött az én óráim, a végtelen irgalom órája.

Valóban léptek nesze hallatszik. Égő fáklyák fénye imbolyog a kert fái között. Jézus nyugodtam, bátran indul a fény irányába, a három tanítvány pedig utána.

*

Ó, Jézusom, nekem is adj ilyen erőt, amikor gyengeségem megriad a fenyegető veszélytől. Add, hogy mint te, én is békés megadással, nyugodtan fogadjam el földi életem minden szenvedését, minden nehézségét. Érdemeiddel és szenvedéseddel,

engeszteléssel és könyörgéssel egyesítem lel-
kem üdvösségéért végzett minden munkámat és
imámat. Írta ki mindent belőlem, ami visszatetszik
neked bennem. Szereteted lángjával égess bele
szervedésedet szívembe. Szoros és édes bilincsed-
del láncolj magadhoz oly erősen, hogy az élet szen-
vedéseiben szíveden pihenjek, onnan merítsek erőt
és vigasztalást. Csak egyet kérek tőled, hogy mel-
letted lehessenek az Olajfák-hegyén és osztozhassam
szived fájdalmában. Lelkem ittasodjék meg szent
véredtől és szenvedéseddel táplálkozzék. Amen.

Pio Atya imája Jézus Szent Szívéhez

Pio atya naponta azokért végezte el ezt az imát, akik segítségét kérték és ő lelki kapcsolatban áll azokkal, akik elvégzik ezt az imát.

I. Jézusom, Te mondtad: „Kérjetelek és kaptok, keresetek és találtok, zörgesetek és ajtót nyitnak nektek (Mt. 7,8). Ime zörgetek, keresek és kérem a kegyelmet, hogy . . .

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség . . .

Jézusom Szent Szive, remélek és bízom Benned.

II. Jézusom, Te mondtad: „Amit kértek az Atyától, az én vevemben, megadja nektek.” (Ján. 15,16.) Ime most nevedben kérem az Atyától a kegyelmet, hogy . . .

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség . . .

Jézusom Szent Szíve, remélek és bízom Benned.

III. Jézusom, Te mondtad: „Ég és föld elmulnak, de az én ingeim el nem múlnak.” (Lk. 21,) Ime, most szavad csatatkozhatatlanságára támaszkodom és kérem a kegyelmet, hogy . . .

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség . . .

Jézusom Szent Szíve, remélek és bízom Benned.

Jézusom Szentséges Szíve, Te nem tudsz részvétlen lenni a szerencsétlenek iránt, légy irgalmas hozzánk, nyomorult bűnösökhöz is. Add meg nekünk Szűz Mária Szeplőtelen Szívének, a Te és a mi gyengéden szerető Édesanyánknak közbenjárására a kért kegyelmet.

Szent József, az Úr Jézus nevelőatyja, könyörögi érettünk.

+++++

Pio atya ráteszi a kezét a szerzőre.

BOLDOGGÁAVATÁSÁNAK ÜGYE

1969. novemberében, 14 hónappal Pio atya halála után, Cunali, Lacera püspöke és Manfredonia apostoli kormányzója, megindította a boldoggáavatást előkészítő egyházmegyei eljárást.

A „Magyar Kurir” 1972 júl. 29. dátummal közli: „Valentino Vailati, a délolaszországi Manfredonia érseke, befejezte a tájékoztató per a 4 évvel ezelőtt elhunyt stigmatizált kapucinus boldoggáavatási perében. A per aktáit, amelyek többek között a Pater Piot személyesen ismerő 35 személy jelentését, valamint a stigmatizáltak sok száz levelét tartalmazzák, további tárgyalásra megküldik a római Szenttéavatási Kongregációnak.”

Pio atya szenttéavatási ügyében a lengyel püspöki kar 1972 V. 3 keltével a következő levelet intézte a Szentatyához:

Szentséges Atyánk!

Pater Pio kapucinus szerzetesapót azok közé az istenfélő emberek közé számíthatjuk, akik kimagasló erényekkel felékesítve a szentség hírében haltak meg.

Néhányan közülünk Pater Pio tevékenységének szemtanúi voltak, mások pedig tudomást szereztek

azoktól, akik őt látták, hallották és róla irtak; mi azonban mindnyájan megvagyunk győződve ennek az egyházi férfiúnak életszentségéről és rendkívüli küldetéséről.

Erről tanuskodnak hősi erényei, állhatatos, elmélyült imaélete és odaadó szemlélete a mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedésének, nemkülönben a Boldogságos Szűz iránti gyermeki tisztelete. Hősi áldozatai, vezeklése, mint a lelkek nagy halásza, nem mindennapi Isten- és emberszeretete révén neve ismertté vált az egész világon és a lengyel honban is.

Élete két nagy alkotása: „A Szenvedés enyhítésének háza” és az „Imacsoportok” — jelentős hitéleti és társadalmi hatást eredményeztek. Ez a tény, valamint az ő közbenjárásának tulajdonított imameghallgatások megerősítik és igazolják életszentségének hírét.

Ma, amikor vallásról, papokról, szerzetesekről annyi rágalmat és kételythintő, ravasz féligazságot vernek dobra a hírszerző eszközök, hadd álljon a megzavarodott világ előtt egy mai szerzetespap istenfélő életének minden gyanut kizáró imponáló példája.

A II. Vatikáni Zsinat a szerzetesektől példás apostoli életet követel, amely főként elmélyült imaélet-

ben, bűnbánatban s a jópélda gyakorlásában fejlődik ki. És a zsinat így folytatja: „. . . a szerzetespapok legyenek a püspökök körültekintő munkatársai a rájuk bízott lelkek üdvösségének előmozdítására.” (Decr. Christus Dominus, Nr. 34).

Mindezt Pater Pio szószoros értelemben gyakorolta. Az imádság embere volt, aki számtalan áldozatot vállalt bugdácsló embertársaiért, helyesen ismerte fel a pap feladatát abban, hogy Krisztus megváltó művét kell szolgálnia, hogy saját testi szenvedéseivel egészítse ki azt, ami Krisztus szenvedéséből még hiányzik, miként szent Pál írja (Kol. 1,24).

Életszentségének híre Lengyelországban köztudomású s főképen abban nyilvánul meg, hogy a hívek igen gyakran éppen Pater Pio közbenjárására kérik Isten segítségét. Éppen ezért helyénvalónak véljük Szentséges Atyánkat arra kérni, hogy legyen kegyes elindítani Isten szolgájának, Pater Pionak boldog- és szenttéavatási perét, Isten nagyobb dicsőségére s az Anyaszentegyház javára. —

Aláírások: 2 bíboros és 43 érsek és püspök.

+++++

Ima Pio atya megdicsőüléséért

Jézusom, bűnösök áldozata, jóságodnak és irgalmadnak nincs határa. Szeretetből meghaltál értünk, bűnösökért a keresztfán. Alázatosan kérek, dicsőítsd meg szolgádat, Pio atyánkat itt a földön is. Ő azzal mutatta meg szeretetét Irántad, hogy nagylelkűen osztozott szenvedésedben és mindenét feláldozta Atyád dicsőségére és a lelkek javára. Ezért könyörögve kérek, Pio atya közbenjárására add meg nekem a hön óhajtott kegyelmet . . . Dicsőség az Atyának . . . (háromszor)

+++++

Pio atya közbenjárásának tulajdonított imameghallgatásokat írjuk meg magyarul a következő címre:

DIE STIMME PADRE PIOS

Konvent der Kapuziner

1-71013 San Giovanni Rotondo (Foggia) — Italia

Ez a színes képes időszaki folyóirat rendszeresen tájékoztat P. Pio boldogáavatási ügyéről.

Ismerteti a kegyhely — S. Giovanni Rotondo — életét, rendezvényeit.

Beszámol a P. Pio közbenjárásának tulajdonított imameghallgatásokról.

Ilyenek beküldését — magyarul is — szívesen veszi. Itt rendelhetünk P. Pio-képeket, szerzetesi ruhájából ereklyéket, stb.

FELVÉTEL A KAPUCINUS RENDBE

Komoly lelkiéletre vágyó ifjak, akik Asszisi Szent Ferenc szellemében, Pio Atya rendjében óhajtanak Istennek szolgálni, többek között itt kérhetnek felvételt:

Provinzialat der Kapuziner
1010 Wien, Tegetthoffstrasse 2

A rend tagjai áldozópapok vagy segítőtestvérek. A testvéri egyenlőség értelmében ruházatuk és jogaik egyformák. Segítőtestvérek is viselhetnek tisztséget, lehetnek tanácsosok és előjárók — igen csekély megszorítással.

Tevékenységük: lelkipásztorkodás, belföldi és külföldi misszió, hitoktatás, stb. A segítőtestvérek a paptestvérek munkatársai, segítői, de számos önálló munkakör is nyitva áll számukra, mint pl. hitoktatás, titkári, diákonusi munkakör. — A teljes visszavonulásra, szemlélődő életmódra is nyújt a rend lehetőséget.

TARTALOM

Előszó	3
S. Giovanni Rotondoról beszélnek az egész világon	5
Ki volt ez az Isten-szolgája . . . ?	7
Úton az oltár felé	10
Szeretet és szenvedés	13
Az isteni szeretet működése lelkében	16
Jézus Krisztus hasonmása	19
A sebekkel ékesítettnek szentmiséje	24
Különböző kegyelmi ajándékok	26
Pio atya mit tud mondani a mai világnak	31
Boldog hazatérés	33
Elmélkedés nagycsütörtök éjszakáján	37
Pio atya imája Jézus Szent Szívéhez	56
Boldoggáavatásának ügye	58
Ima Pio atya megdicsőüléséért	62
Felvétel a kapucinus rendbe	63

AJÁNLHATÓ NÉMET IRODALOM

- Dr. B. M. Kiesler: Padre Pio, ein kurzer Bericht; Veritas-Verlag Linz. Eddig 29 kiadás.
- P. Odilo Hartmann OFM: Pater Pio? „Fragezeichen und Rufzeichen“; Drittordensverlag Altötting. Eddig 8 kiadás.
- P. Ferdinand Ritzel OFM: Pater Pio — Seine geistliche Gestalt, sein weltweites Wirken; Credo-Verlag Wiesbaden 1970.
- Pater Parente: Pater Pio, der Kapuziner mit den Wundmalen; Kanisius-Verlag 1958.
- Piera Delfino Sessa: Pater Pio von Pietrelcina; Rex-Verlag Luzern 1963.
- Kath. Tangari: Besuche bei Pater Pio; Wels, 1967. 2 kiadás.
- Roaul Villedieu: Das Geheimnis des P. Pio; Pattloch, Aschaffenburg 1966.
- Maria Winowska: Das wahre Gesicht des Pater Pio; Pattloch, Aschaffenburg 1967. 7. kiadás.

